

Arrest

nr. 137 343 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Gimr origine, afkomstig uit Ed El Fursan in Darfur. U verklaart uw hele leven afwisselend in Ed El Fursan en Katayla te hebben gewoond. U bent een landbouwer en u ging telkens vanaf het najaar naar Katayla om er uw gronden te bewerken. De overige tijd verkocht u uw goederen in Ed El Fursan en hielp u er de handelaren om wat bij te verdienen. Op 05 mei 2008 bent u traditioneel gehuwd met (Z.N.A.). Jullie hebben één zoon, (H.A.A.I.), geboren op 25 februari 2010 in Ed El Fursan. In 2008 sloot u zich aan bij de Darfurese Beweging voor Gelijkheid en

Rechtvaardigheid (verder JEM). U verklaart jongeren voor deze beweging te rekruteren en hen over te dragen aan een verantwoordelijke in Nyala, genaamd (M.A.M.M.), om hen verder in te lijven in de partij. U had geen andere taken of activiteiten voor deze beweging. In mei 2014 werd u opnieuw benaderd door twee jongeren om zich bij de partij aan te sluiten. Ze belden u eerst en benaderden u vervolgens persoonlijk. U sprak met hen af de volgende dag samen naar Nyala te gaan en hen aan uw verantwoordelijke voor te stellen. Op 20 mei 2014 belde u hen en zij zeiden dat ze reeds op café zaten in Nyala. U ging zelf ook naar dit café. U werd er onmiddellijk benaderd door agenten van de veiligheidsdienst. Jullie werden alle drie opgepakt en overgebracht naar de gevangenis. Het bleek dat uw telefoon al sinds onbepaalde tijd door de veiligheidsdiensten werd afgeluisterd. Op 06 juni 2014 slaagde u er in te ontsnappen uit de gevangenis en besloot u onmiddellijk ook Soedan te verlaten. U reisde met een auto naar Libië waar u contact opnam met uw schoonbroer, die al zo'n zes jaar in Libië verblijft. Hij hielp u uw reis naar Italië met een bootje te bekostigen. Vanuit Italië reisde u met een kleine vrachtwagen naar België, waar u op 18 juni 2014 aankwam. De volgende dag heeft u asiel aangevraagd. U verklaart dat na uw vertrek uit uw land van herkomst de autoriteiten nog drie keer bij uw echtgenoot zijn langs geweest om naar u te vragen. De eerste keer was drie dagen na uw ontsnapping uit de gevangenis maar u weet niet wanneer zij de laatste twee keer langskwamen. Uw echtgenoot trok daarna bij een oom van haar aan vaderszijde in zodat zij niet meer met hen zou geconfronteerd worden.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een nationaliteitsbewijs en een residentieattest voor, beiden afgeleverd door de administratie van Ed El Fursan op 19.08.2014, en de enveloppe waarin u deze documenten ontving van de oom van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan uw bewering van Gimr-origine te zijn en uw hele leven in Zuid-Darfur te hebben gewoond. Wat betreft uw etnische origine kan het uiterst frappant genoemd worden dat u het conflict tussen de Gimr, waar u beweert van af te stammen, en de Beni Halba niet als dusdanig aanhaalt. Wanneer u gevraagd wordt of uw stam enige conflicten had met andere stammen uit de regio vermeldt u initieel enkel het conflict met de Rhezegat omwille van het feit dat zo'n twee jaar geleden een lid van uw stam door hen werd vermoord. Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd of er dan geen conflicten waren met de Beni Halba verklaart u dat er inderdaad één van de daders van deze afkomst was. Wanneer u wordt gevraagd of het geweld tussen beide stammen dan nooit escaleerde antwoordt u niet echt en u kan zich geen specifieke incidenten herinneren. U kan niet duiden waarover het conflict met de Beni Halba in feite gaat behalve dan dat iemand hun gebied zou hebben betreden en u weet niet of gebieden betwist worden tussen beide stammen (gehoorverslag CGVS p.14). Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (Austrian Red Cross – Darfur, COI Compilation – juli 2014; Radio Dabanga – Gimr and Beni Halba tribes sign treaty in South Darfur – 03.05.2014; AllAfrica.com – Sudan: aid workers get access to 45 000 displaced in South Darfur – 08.01.2014) blijkt echter dat er **sinds maart 2013 hevige conflicten tussen beide stammen zijn. Dat u dit op geen enkel moment ter sprake brengt zorgt ervoor dat zowel uw verblijf in Ed El Fursan en Katayla als uw etnische origine volstrekt ongeloofwaardig worden bevonden.** Sinds juli 2013 waren er verschillende confrontaties tussen de Beni Halba en de Gimr. Onder andere op 22 mei 2013 werd Katayla aangevallen door leden van de Beni Halba stam waarbij verschillende gebouwen verwoest werden, 31 burgers werden vermoord en naar schatting 13 000 mensen dienden hun woning te verlaten. Dergelijke aanvallen vielen op regelmatige basis voor in de regio van Katayla waardoor uiteindelijk 45 000 hun woningen dienden te verlaten en vluchtten naar Ed El Fursan, Katayla, Tullus of El Salam. Eveneens werden zes dorpen in de regio van Ed El Fursan platgebrand. In maart 2014 werd uiteindelijk een overeenkomst bereikt tussen beide stammen. Hierbij kende de regering van Zuid-Darfur het land van de Gimr in de gemeente Katayla toe aan de Beni Halba. **Uw verklaringen botsen frontaal met de situatie die uit de beschikbare informatie blijkt.** Wanneer u wordt gevraagd of er reeds conflicten waren in het dorp en of mensen verplicht werden het dorp te verlaten antwoordt u kortweg 'neen' maar dat Ed El Fursan tot de Beni Halba behoort (gehoorverslag CGVS p.10-11). Dat u gezien de grote aantallen die hun dorp dienden te verlaten, dit ook hier niet opwerpt schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel. Ook noemt u geen enkel dorp uit uw regio die in brand werd gestoken, hoewel uit de toegevoegde informatie blijkt dat dit wel degelijk het geval was (gehoorverslag CGVS p.11). Verder bent u evenmin op de hoogte dat Katayla werd toegekend aan de stam van de Beni Halba aangezien u verklaart dat dit nog steeds tot de grond van uw stam behoort (gehoorverslag CGVS p.14). Aangezien u verklaart tot aan uw vertrek naar België, tot mei 2014, in de regio van Ad El Fursan en Katayla te hebben verbleven en van deze stam afkomstig te zijn is het toch uiterst opmerkelijk dat u

niets over deze beslissing zou hebben opgevangen. **De vaststelling dat u geen blijk geeft van enige persoonlijke affiniteit met het conflict tussen deze beide stammen in uw regio, meer nog, dat u hier zelfs niet van op de hoogte blijkt te zijn leidt tot de conclusie dat er zowel aan uw verblijf in Zuid-Darfur als aan uw etnische afkomst reeds sterk kan worden getwijfeld.**

Ook wat betreft de algemene kennis van uw etnische achtergrond schiet u tekort. U verklaart dat uw etnische groep geen hoofdstad kent (gehoorverslag CGVS p.12), terwijl uit de toegevoegde informatie (Radio Dabanga – South Darfur 'violent' tribal clashes: 12 killed and injured, 6 villages burnt – 04.03.2013) blijkt dat zowaar Katayla bekend staat als de hoofdstad binnen uw etnische groep. U slaagt er verder niet in ook maar iets specifiek aan uw stam te noemen. U verklaart dat men geen onderscheid kan maken tussen de verschillende etnieën en men enkel kan te weten komen wie van welke etnie is door met elkaar te praten en eventueel aan de huidskleur (gehoorverslag CGVS p.13). Voor iemand afkomstig uit een gebied waar zijn etnie onder vuur blijkt te liggen is het toch opmerkelijk dat u geen verdere duiding kunt geven omtrent het verschil tussen de verschillende etnieën. U weet evenmin enig vooraanstaand persoon van uw etnie te noemen (gehoorverslag CGVS p.13-14), wat verder de geloofwaardigheid van uw etnische afkomst ondermijnt.

Vervolgens doet ook uw gebrekkige kennis van de streek waaruit u verklaart afkomstig te zijn afbreuk aan uw geloofwaardigheid omtrent uw Darfurese afkomst. U verklaart dat u jaarlijks reisde tussen Ed El Fursan en Katayla om er uw grond te gaan bewerken (gehoorverslag CGVS p.5), het is dan ook **uiterst opmerkelijk te noemen dat u er niet in slaagt enige dorpjes tussen uw beide verblijfplaatsen te noemen.** U noemt weliswaar de dorpjes Nabaka en Bayaart Al-Hadji nabij Ed El Fursan waar u op de markt uw oogst zou verkopen (gehoorverslag CGVS p.5), maar u geeft aan dat dit dezelfde plaats betreft terwijl u er aan voorbij gaat dat dit wel degelijk twee verschillende dorpjes blijken die toch een eind van elkaar verwijderd zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier OCHA – Sudan: South Darfur State, administrative map). **Verder noemt u, hoewel u dit verschillende keren werd gevraagd, op geen enkel moment dorpjes in de directe nabijheid van Ed El Fursan of Katayla.** Van de weinige plaatsen die u vernoemt werd enkel Haraza, Tullus en Rahad El Berdi teruggevonden. Zowel Tullus en Rahad El Berti situeren zich echter niet in de onmiddellijke omgeving van Ed El Fursan noch van Katayla en evenmin tussen deze twee dorpen in. Bovendien zijn deze eveneens deelstaten binnen de provincie Zuid-Darfur, waardoor dit allerm minst als dorpen in uw buurt kunnen worden beschouwd (zie informatie administratieve dossier). U verklaart dat u er enkel ging om het land te bewerken maar dit verklaart geenszins dat u niet meer plaatsen zou kunnen benoemen in de regio waar u uw hele leven heeft gewoond. Integendeel, om die reden zou men eerder een goede kennis van de streek kunnen verwachten, zeker wat betreft de reisroute tussen beide dorpen. Bovendien is het dan ook moeilijk te verklaren waarom u deze verafgelegen plaatsen wel zou kunnen noemen maar geen dorpen naderbij zou aanhalen. Verder lijkt u ook de steden Zalinge en El Fasher te kennen (gehoorverslag CGVS p.7) terwijl deze niet eens in Zuid-Darfur gelegen zijn. Het lucratief benoemen van plaatsnamen wijst eerder op een ingestudeerde kennis dan een doorleefde beschrijving van uw omgeving. **Het gebrek aan kennis van uw directe omgeving schaadt uw geloofwaardigheid omtrent uw Darfurese afkomst opnieuw fundamenteel.**

Bovendien blijkt u Ed El Fursan onvoldoende te kunnen situeren. Wanneer u gevraagd wordt waar Ed El Fursan dan precies gelegen is, antwoordt u enkel in het oosten. Dit is niet alleen een uiterst vage beschrijving, ze is ook incorrect. Ed El Fursan is namelijk in de provincie Zuid-Darfur gelegen, wat derhalve allerm minst in het oosten van Darfur betekent, noch in het oosten van Sudan als een geheel. Verder ligt Ed El Fursan evenmin in het oosten van Zuid-Darfur maar eerder centraal. **U blijkt bovendien de administratieve indeling van Darfur niet te kennen.** U verklaart dat Ed El Fursan afhangt van Nyala (gehoorverslag CGVS p.7). U gaat hierbij voorbij aan het feit dat Ed El Fursan een eigen administratief deel van de provincie Zuid-Darfur uitmaakt. U verklaart foutief in de provincie Nyala te wonen, dit maakt dan wel de provinciehoofdstad uit, er kan moeilijk worden aangenomen dat u verder niets heeft opgevangen van de administratieve opdeling van het land. Zeker aangezien deze recentelijk, namelijk in januari 2012, wijzigde, waarbij de deelstaten Centraal-Darfur en Oost-Darfur werden gecreëerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier – Algemeen Ambtsbericht Sudan, juni 2012). Dat u derhalve niet zou weten in welke provincie u leeft, zorgt er, ondanks uw lage scholingsgraad, voor dat er verder kan getwijfeld worden aan uw Darfurese afkomst. Het feit dat u verklaart lid te zijn van een politieke beweging die de belangen van Darfur verdedigt en in maart 2011 vredesbesprekingen opschortte omwille van de aankondiging van deze veranderingen in de administratieve status van Darfur, maakt het des te opmerkelijker dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Het is verder eveneens opmerkelijk dat u het hoofd van Ed EL Fursan zou kunnen noemen maar er dan weer niet op lette wie dat was in Katayla (gehoorverslag CGVS p.6), waar u evenveel tijd verklaart door te brengen. Verder vermeldt u ene Hammad als laatste gouverneur van Zuid-Darfur. Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de huidige wali van Zuid-Darfur sinds april 2013 Adam Mahmou Jar Al-Nabi is (Global

Media Services Sudan – Lt. Gen. Jar al- Nabi appointed acting wali to South-Darfur State – 14.04.2013). U kunt evenmin enige voorgangers van deze Hammad die u vermeldt noemen, dit terwijl er volgens eerder genoemde informatie er een snelle opeenvolging van verschillende gouverneurs was in de provincie en er naar aanleiding van de gouverneurswissel in januari 2012 hevige protesten uitbraken in Nyala, waar u volgens uw verklaringen toch geregeld kwam. Wat betreft de onmiddellijke omgeving verklaart u dat er bergen in uw regio zijn maar benoemt u geen enkele bij naam. U vermeldt enkel het gebergte Jebel Mara, dit is echter niet in uw regio maar veel noordelijker in Darfur gelegen. **Deze gebrekkige kennis ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw Darfurese afkomst.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zorgt ervoor dat u het niet aannemelijk kon maken uw hele leven in Darfur te hebben gewoond. Aangezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt zich afspelen in Zuid-Darfur, waarvan reeds werd opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in deze regio, kan ook aan deze feiten geen verder geloof worden gehecht.

Bovendien kunnen bij uw activiteiten en lidmaatschap bij JEM ter volledigheid eveneens een aantal opmerkingen worden gemaakt. U slaagde er niet in aannemelijk te maken waarom u nu werd gearresteerd omwille van uw vermeend lidmaatschap van JEM. U verklaart sinds 2008 lid te zijn van deze beweging (gehoorverslag CGVS p.21), ook uw vader was lid geweest van de partij en gesneuveld in de strijd (gehoorverslag CGVS p.15). Sinds 2008 zou u actief leden gerekruteerd hebben en hen in contact hebben gebracht met een verantwoordelijke van de partij (gehoorverslag CGVS p.19 en p.21-22). U verklaart voordien nog nooit problemen te hebben gehad omwille van uw lidmaatschap (gehoorverslag CGVS p.24). U heeft dan ook geen enkele verklaring waarom u nu zou gearresteerd zijn (gehoorverslag CGVS p.24). U verklaart dat uw telefoon werd afgeluisterd maar kan niet duiden sinds wanneer dit het geval was (gehoorverslag CGVS p.23), wat toch opmerkelijk is aangezien dit niet onbelangrijk is om te kunnen nagaan met wie u al dan niet contact had in die periode en over wie u vragen zouden worden gesteld bij uw arrestatie. **Ook uw kennis omtrent de beweging is eerder fragmentarisch,** zeker aangezien u aangesteld zou zijn om nieuwe leden bekend te maken met deze beweging. Hoewel u enige informatie over de beweging kunt verschaffen en een aantal bewegingen en hun leiders kent blijft u verder op de vlakte en **kunt u geen concrete plannen van de partij aanhalen** (gehoorverslag CGVS p.20), wat toch onontbeerlijk is wanneer men nieuwe leden wil aanspreken en overtuigen. **Verder blijkt u niet op de hoogte van de recentste activiteiten van JEM.** Wanneer u gevraagd wordt waar zij nog een gewapende strijd leveren vermeldt u enkel de aanval op Omdurman in 2008. Wanneer u dan gevraagd wordt in welke regio zij momenteel nog actief zijn verklaart u dat ze overal wat verspreid zijn, onder andere aan het front met Tsjaad en aan de grens met Zuid-Soedan (gehoorverslag CGVS p.22). U blijkt derhalve niet op de hoogte van het geweld dat opnieuw uitbrak in Zuid-Kordofan sinds juni 2011 en waar het JEM eveneens actief is. (zie COI Focus – Soedan, actuele veiligheidssituatie in Zuid-Kordofan – 07.07.2014). U blijkt ook nog nooit over het New Dawn Charter te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS p.23). Een verdrag dat JEM als onderdeel van het Sudan Revolutionary Front in januari 2013 mee ondertekende (zie Algemeen ambtsbericht Sudan – oktober 2013). Het lijkt in uw functie nochtans essentieel om op de hoogte te blijven van de recentste activiteiten en ontwikkelingen van de partij, om die reden is het dan ook ongeloofwaardig dat u actief leden zou gerekruteerd hebben voor JEM. **Uw lidmaatschap en uw activiteiten voor de partij worden dan ook ongeloofwaardig bevonden, zodat ook aan de door u aangehaalde vervolging geen geloof kan worden gehecht.**

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een nationaliteits –en residentieattest voor en de enveloppe waarin u dit zou zijn toegestuurd. Algemeen kan worden gesteld dat aan de voorgelegde documenten enkel bewijswaarde kan worden toegedicht indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien wordt Soedan als een van 's werelds meest corrupte landen beschouwd, en is de corruptie er verspreid is doorheen alle lagen van de maatschappij (zie Business anti-corruption portal – Sudan Country Profile – juni 2014). Dit leidt er toe dat de door u neergelegde documenten niet als authentiek kunnen worden beschouwd, noch als een begin van een bewijs. Bovendien werden deze attesten pas op 19 augustus 2014 afgeleverd. Dit betekent dat deze pas na uw vertrek zijn opgemaakt. Het is ook opmerkzaam dat zij werden afgeleverd door het hoofd van de gemeente, met name Abdallah Mohammed Abbas, terwijl u verklaart dat dit El Hadi Aissa was (gehoorverslag CGVS p.6). **De door u neergelegde documenten zijn derhalve niet in staat uw verblijf in Zuid-Darfur aan te tonen en de bovenstaande conclusies hieromtrent ongedaan te maken.**

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de

subsidaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker heeft de Soedanese nationaliteit en is sinds 2008 aangesloten bij de Darfurese beweging voor gelijkheid en rechtvaardigheid. Verzoeker kreeg problemen met de agenten van de veiligheidsdienst en werd opgesloten in de gevangenis. Verzoeker is kunnen ontsnappen uit de gevangenis en vluchtte het land uit en vroeg asiel aan in België.

Er zijn een groot aantal misverstanden genoteerd tijdens het interview, te wijten aan het feit dat de interviewster Nederlandstalig was maar het gehoor in Frans moest worden afgelegd.

Het is opmerkelijk dat ze zelfs de opmerkingen van de raadvrouw die ze in het Frans had meegedeeld, zodat de tolk deze kon vertalen naar het Arabisch voor verzoeker, maar voor de helft genoteerd zijn door de interviewster.

Interviewster heeft enkel het volgende genoteerd als opmerking van de raadvrouw:

Opmerking advocaat: ik heb een probleem met de taal, de procedure is in het Nederlands, de PO beheerst niet volledig het Frans. Als men een interview in het Frans wil moet men volledig tweetalig zijn. Een dergelijke vertaling is niet evident. Volgens mij worden de zaken op deze manier nodeloos gecompliceerd.

Terwijl de raadvrouw nog het volgende als opmerking had meegedeeld:

(De raadvrouw had meegedeeld dat ze vroeg moet vertrekken omdat ze nog consultaties heeft en gevraagd aan de tolk om dit te vertalen naar verzoeker toe zodat deze laatste niet zenuwachtig zou zijn.)

Raadvrouw stelde eerst en vooral de vraag aan de interviewster ofdat ze een taaltest heeft afgelegd waaruit blijkt dat ze perfect tweetalig is. De interviewster had meegedeeld dat ze geen taaltest had afgelegd, maar dat ze het tijdens de pauze aan haar supervisor nog de vraag had gesteld ofdat ze een interview in het Frans mocht afleggen op vraag van de raadvrouw van verzoeker, ze antwoordde dat er hiertegen geen bezwaar was volgens haar supervisor.

De raadvrouw had nog als opmerking dat de procedure in het Nederlands is en dat er voldoende Arabische tolken zijn die op Commissaris Generaal in het Nederlands vertalen en het niet echt begrijpt dat men een tolk neemt die dan Arabisch- Frans vertaalt. Als men dan toch een tolk neemt die van Arabisch naar het Frans moet gaan vertalen, dan had de interview moeten afgelegd worden door een Franstalige interviewer maar niet door iemand die het Frans niet goed beheerst. De raadvrouw deelde nog mee dat ze voldoende vertrouwen heeft in de tolk die naar het Arabisch vertaalde, gezien ze haar al in meerdere dossiers als tolk heeft gehad, maar dat de raadvrouw geen enkele vertrouwen had in de vertaling van het Frans naar het Nederlands door iemand d

Zelfs hetgeen dat de raadvrouw van verzoeker had meegedeeld als opmerking, heeft ze toch zeer kort vertaald naar het Nederlands en een aantal zaken zelfs weggelaten.

Er wordt de vraag gesteld aan verzoeker of hij de tolk goed heeft begrepen, waarop hij antwoorde dat hij de tolk goed heeft begrepen. MAAR de vraag de hier moeten stellen is in hoeverre dat de interviewster die geen taaltest heeft afgelegd de zaken heeft vertaald van het Frans naar het Nederlands.

Doordat ze al de opmerkingen van de raadvrouw niet eens naar behoren heeft kunnen vertalen, zegt al genoeg over haar vertaalkunsten!!!

Verzoeker is afkomstig van Zuid-Darfur.

Wat betreft Darfur vinden we het volgende terug op het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd oktober 2013:

Darfur kenmerkt zich van oudsher door tegenstellingen tussen nomadische, Arabisch sprekende stammen afkomstig uit het noorden van Darfur en niet-Arabisch sprekende landbouwers die zuidelijker

wonen. Er is echter niet altijd een duidelijk etnisch onderscheid te maken tussen 'Arabische' en 'Afrikaanse' stammen. Deze begrippen hebben een politieke lading gekregen sinds de Sudanese regering op tal van terreinen de Arabische stammen in Darfur begon te bevoordelen.

Sinds februari 2003 voeren verschillende rebellenbewegingen in Darfur een gewapende strijd tegen de Sudanese regering. De rebellenbewegingen, waaronder verschillende facties van het Sudan Liberation Movement/Army (SLM/A), de Justice and Equality Movement (JEM) en (sinds 2010) de Liberation and Justice Movement (LJM) strijden voor meer regionale macht en tegen marginalisering van de regio. Het Sudanese leger heeft de afgelopen jaren op grote schaal dorpen aangevallen die voornamelijk door leden van de niet-Arabische Zaghawa, Fur en Massaleit stammen werden bewoond. Veel van deze aanvallen werden uitgevoerd door Arabische milities op paarden en kamelen, Janjaweed genaamd, en werden begeleid door luchtaanvallen van het Sudanese leger. Als gevolg van het conflict zijn miljoenen mensen op de vlucht geslagen en ongeveer 300.000 personen om het leven gekomen.

Op 14 juli 2011 ondertekenden de LJM en de Sudanese regering een vredesakkoord (Agreement on the adoption of the Doha Document for Peace in Darfur/DDPD). Het vredesakkoord omvat onderwerpen als sociale ontwikkeling, verzoening, lokale autonomie, terugkeer van vluchtelingen en ontheemden, machtsdeling, financiële compensatie, justitie, mensenrechten en veiligheid. In de verslagperiode werd voortgang geboekt met betrekking tot de machtsdeling (benoemingen in raden/instellingen). Ook werd in maart 2013 in Darfur een omvangrijke ontheemdenconferentie gehouden en werd in april 2013 in Qatar een internationale donorconferentie gehouden waar ruim 1 miljard \$ (streefbedrag was 5 miljard \$) door de internationale gemeenschap werd toegezegd voor de wederopbouw van Darfur. Implementatie van de overige zaken uit het vredesakkoord verloopt echter langzaam. In april 2013 sloot de JEM-Bashar, een afgescheiden factie van de JEM, op basis van het DDPD een akkoord met de Sudanese regering. De belangrijkste andere rebellengroepen, de JEM en de SLA-facties van Abdel Wahid al Nur (SLA/AW) en Minni Minawi (SLA/MM) hebben een alliantie gesloten met SPLM/Noord, het Sudan Revolutionary Front (SRF) en weigeren zich aan te sluiten bij het DDPD.

Wat betreft de veiligheidssituatie omtrent Darfur vinden we in dezelfde ambtsbericht het volgende terug: Darfur vrijwel dagelijks zijn er in Darfur berichten van geweldsincidenten.

De onveiligheid in Darfur wordt veroorzaakt door tribale conflicten, gevechten tussen het regeringsleger en verschillende rebellengroepen, bombardementen en wijdverbreide criminaliteit.

Van deze onveiligheid werden in de verslagperiode zowel de bevolking, UNAMID als humanitaire hulpverleners slachtoffer.

In 2012 vielen in Darfur 1.637 dodelijk slachtoffers als gevolg van geweld tegen 939 in 2011.

Darfur bestaat sinds begin 2012 uit vijf deelstaten: Noord-, Centraal-, West-, Oost- en Zuid-Darfur.

Tribunale conflicten:

Het aantal tribale conflicten in Darfur nam in de verslagperiode, met name in 2013, sterk toe. In Noord-Darfur waren er begin 2013 gewapende conflicten tussen Rizeigat en Benni Hussein stammen over de exploitatie van goudmijnen. In Centraal-Darfur was er geweld tussen Misseriya, Ta'aisha en Salamat stammen en in Zuid-Darfur vochten Gimir en Bani Halba stammen over landeigendom. Bij deze tribale conflicten vielen honderden doden en raakten honderdduizenden mensen ontheemd. In veel gevallen begon een tribaal conflict over het gebruik van land maar escaleerde wanneer tribale milities verbonden aan de regering of rebellen er bij betrokken raakten. Tribaal geweld vond vooral plaats tussen Arabische stammen onderling. Als gevolg van het toegenomen tribaal geweld, intensificeerde UNAMID haar activiteiten op het gebied van dialoog en verzoening.

Verzoeker noemt hierbij het conflict van zijn Gimir- stam met Rhezegat aan.

Gevechten leger en rebellen

In de verslagperiode was er een toename van het aantal gevechten tussen regeringstroepen en rebellen. In Noord-, Centraal-, Oost- en Zuid-Darfur vonden structureel gevechten en bombardementen plaats. Ook nam het aantal slachtoffers als gevolg van gewapende confrontaties tussen regeringstroepen en rebellen toe.

Het Sudanese leger wordt in de strijd tegen de verschillende rebellenbewegingen in Darfur gesteund door verschillende (paramilitaire) strijdkrachten en milities. De belangrijkste zijn de Border Guards, de Central Reserve Police Forces (CRPF) en de Popular Defence Forces (PDF). Volgens bronnen rekruteert de Sudanese regering steeds vaker niet-Arabische stammen (waaronder Berti, Mima, Tunjur en Birgid) ten behoeve van deze strijdkrachten.

Bij de rebellen domineren op militair gebied de SLA/MM, de SLA/AW en de JEM. De SLA/AW heeft de afgelopen jaren veel terrein verloren aan het Sudanese leger en controleert alleen nog maar het noordoostelijke deel van de Jebel Marra. In de verslagperiode splitste een deel van de JEM onder leiding van Mohammad Bashar zich af en sloot een staakt-het-vuren overeenkomst met de Sudanese regering. Het Sudanese leger richtte haar aanvallen onder meer op de SLA/AW in Jebel Marra en op Zaghawa gebieden in Darfur waar de SLA/MM veel aanhang heeft. De Sudanese regering is bij haar aanvallen op de Zaghawa meer gebruik gaan maken van niet-Arabische milities, veelal als onderdeel

van (paramilitaire) strijdkrachten, hierbij gebruik makend van traditionele tribale tegenstellingen en anti-Zaghawa sentimenten.

De situatie is met name zeer gespannen in Zuid- en Oost-Darfur waar geregeld gevechten met onder meer SLA/MM plaatsvinden. Ook rond Jebel Marra in Centraal- Darfur is er geregeld sprake van hevige gevechten met SLA/AW. Eind 2011 sloten de SLA/MM, de SLA/AW en de JEM een alliantie met onder meer de SPLM/Noord, het Sudan Revolutionary Front (SRF). De JEM is sinds de aansluiting bij de SRF met name in Zuid-Kordofan actief en sinds maart 2013 ook in Noord-Kordofan.

Er zijn berichten dat de aan het Sudanese leger gelieerde (paramilitaire) strijdkrachten als de CRPF, PDF en Border Guards geregeld hun eigen plan trekken in Darfur en zich schuldig maken aan criminele activiteiten, waaronder beroving, ontvoering en moord.

Veiligheid van de bevolking:

De bevolking van Darfur heeft te maken met voortdurend geweld in de regio. Zowel burgers als ontheemden staan bloot aan geweld door het Sudanese leger, aan de regering gelieerde strijdkrachten en milities, rebellengroepen en bandieten. Tijdens bombardementen en grondgevechten wordt geen onderscheid gemaakt tussen gewapende strijders en ongewapende burgers. Vrouwen zijn vaak het slachtoffer van verkrachting en ander (seksueel) geweld. De Sudanese autoriteiten bieden de bevolking nauwelijks bescherming. Ook UNAMID is onvoldoende in staat bescherming te bieden aan de burgerbevolking.

Van oudsher zijn vooral niet-Arabische stammen die verdacht worden van banden met Darfureserebellengroepen, zoals de Zaghawa, de Fur en in mindere mate de Masaleit, doelwit van geweld in Darfur. Het merendeel van de ontheemden in Darfur bestaat dan ook uit niet-Arabische stamleden. Volgens Amnesty International hebben in de verslagperiode het Sudanese leger en de PDF op de Zaghawa etnisch gerichte aanvallen en represailles uitgevoerd. Als reactie hierop zouden gewapende Zaghawa milities en rebellengroepen (vergeldings)aanvallen hebben uitgevoerd, niet alleen op Sudanese (paramilitaire) strijdkrachten maar ook op leden van niet-Arabische stammen. Human Rights Watch berichtte ook al eerder over etnisch gericht geweld. Terwijl het Sudanese leger zich vooral zou richten op de niet-Arabische Zaghawa en Fur, die zij verdenken van steun aan SLA-facties, zouden de rebellen zich onder meer richten op de eveneens niet-Arabische Birgid die actief zijn in de het Sudanese leger en de PDF.

Daarnaast werden in de verslagperiode vooral Arabische stamleden slachtoffer van tribaal geweld.

In de verslagperiode was het in verschillende ontheemdenkampen in Darfur onrustig als gevolg van politieke en/of tribale spanningen. Verschillende ontheemden in de kampen werden slachtoffer van willekeurige arrestatie en detentie op verdenking van onder meer banden met rebellengroepen. In en rond ontheemdenkampen in Darfur vonden geregeld geweldsincidenten plaats. Ook werden in en rond ontheemdenkampen geregeld gewapende groepen gesignaleerd die ontheemden lastigvielen, beroofden, mishandelden, verkrachten, ontvoerden en soms ook vermoorden. Ontheemdenkampen waar in de verslagperiode relatief veel geweldsincidenten plaatsvonden, waren onder meer Hamadiya (Centraal- Darfur), Kassab (Noord-Darfur) en Zam-Zam (Noord-Darfur).

De Sudanese regering bood ontheemden nauwelijks bescherming. UNAMID heeft in de verslagperiode verschillende initiatieven genomen om de bescherming van burgers te verbeteren. Zo werd onder meer het aantal militaire -en politiepatrouilles in en rond de ontheemdenkampen uitgebreid.

De mate van straffeloosheid in Darfur is nog altijd hoog, hetgeen de veiligheid van de bevolking verder ondermijnt. Niet alleen weigert Sudan medewerking te verlenen aan het Internationaal Strafhof, ook vervolging en berechting van daders van mensenrechtenschendingen in Darfur door het Sudanese rechtssysteem is zeldzaam.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker niet over de algemene kennis beschikt omtrent de etnische achtergrond en de regio Darfur.

Verzoeker noemt verschillende dorpen, geeft aan waar hij naar de markt ging, geeft aan dat zijn stam in conflict was met rhezegat en geeft ook aan dat de daders van Beni Halba waren.

=>Verzoeker legt zijn nationaliteits- en residentieattest neer bij zijn asielrelaas, maar de verwerende partij houdt hier totaal geen rekening mee, zonder echter de authenticiteit na te gaan.

Wat betreft de politieke oppositie en arrestaties vinden we in hetzelfde ambtsbericht het volgende terug:

In de verslagperiode werden leden van oppositiepartijen geregeld het slachtoffer van arrestatie en detentie. Met name rond de protesten medio 2012 werden op grote schaal prominente oppositieleiden en/of hun familieleden gearresteerd en voor enige tijd vastgehouden. In deze periode werden ook partijkantoren binnengevallen. Ook na medio 2012 bleven er berichten van arrestatie en detentie van oppositieleiden. Hierbij lijken met name leden van oppositiepartijen die in verband worden gebracht met rebellenbewegingen het doelwit te zijn. Zo werd op 1 januari 2013 een twintigtal activisten van de Unionist Movement (een afsplitsing van de DUP en in oktober 2012 een MoU met de SRF gesloten) na een demonstratie in Khartoum gearresteerd. In januari en februari 2013 werden zes oppositieleiden gearresteerd bij terugkeer uit Kampala waar zij hadden deelgenomen aan besprekingen over het New

Dawn Charter. Op 31 maart 2013 werden ook in Centraal-Darfur vier politieke opposanten gearresteerd op beschuldiging van steun aan het New Dawn Charter.

Eerlijk Proces

Het recht op een eerlijk proces is in Sudan niet gewaarborgd. Verdachten genieten nagenoeg geen juridische bescherming. Dit geldt in het bijzonder voor personen die worden vastgehouden in detentiecentra van de nationale veiligheidsdienst, de National Intelligence and Security Service (NISS). De nationale veiligheidsdienst kan verdachten zonder aanklacht of tussenkomst van een rechter vier en een halve maand vasthouden. In de praktijk komt het geregeld voor dat verdachten voorafgaand aan een proces langdurig (ook langer dan vier en een halve maand) op een onbekende plaats worden vastgehouden, zonder de mogelijkheid om contact met familie of een advocaat te leggen. Het komt eveneens voor dat verdachten langdurig worden vastgehouden zonder dat er een proces plaatsvindt, of kort na hun vrijlating opnieuw worden gearresteerd. In politiek gevoelige zaken komt het voor dat bekentenissen die verkregen zijn door middel van marteling een belangrijke basis vormen voor de veroordeling. Ook hebben advocaten geregeld te maken met intimidatie, bedreiging en arrestatie.

De situatie van straffeloosheid voor daders van mensenrechtenschendingen in Darfur duurt nog altijd voort. Onder internationale druk hebben de Sudanese autoriteiten in voorgaande jaren verschillende initiatieven genomen om daders van aan het conflict gerelateerde schendingen te berechten. Zo werd in 2005 een Special Criminal Court for Darfur Crimes opgericht. Deze rechtbank is inadequaat en ineffectief gebleken: misdaden werden onvoldoende onderzocht en daders werden nauwelijks vervolgd. Ook de in 2008 aangestelde Special Prosecutor for Darfur Crimes heeft weinig verandering gebracht in de voortdurende situatie van straffeloosheid in Darfur. Wel werden in februari 2013 zes PDF-strijders door het El Fasher General Court ter dood veroordeeld voor een moord op een lokale leider. In januari 2012 kondigde de Sudanese regering de oprichting aan van Special Courts for Darfur om de 'meest ernstige' misdaden in Darfur te bestraffen. Begin 2013 waren deze speciale rechtbanken nog niet operationeel.

Arrestaties en detenties

In Sudan vinden op grote schaal willekeurige arrestaties en detenties plaats, waarbij geen sprake is van een aanklacht of voorgeleiding voor een rechter.

Ook worden verdachten geregeld langdurig incommunicado gedetineerd en blootgesteld aan mishandeling en marteling.

Personen die verdacht worden van betrokkenheid bij rebellengroeperingen in en buiten de conflictgebieden, (mensenrechten)activisten, kritische journalisten, politiek actieve studenten en politieke tegenstanders kunnen bij de minste verdenking van de nationale veiligheidsdienst worden gearresteerd en langdurig gedetineerd.

Hierbij geldt dat leden van niet-Arabische stammen uit Darfur en Nuba uit Zuid-Kordofan op grond van etnisch afkomst meer risico lopen verdacht te worden van betrokkenheid bij rebellenbewegingen. De autoriteiten maken volgens bronnen ook steeds meer gebruik van 'emergency laws', waarbij vooral zuiderlingen en groepen uit de periferie (Darfuri en Nuba) doelwit van willekeurige arrestatie zijn.

In Darfur, Blue Nile en grensgebieden in Zuid-Kordofan, White Nile en Sennar is bovendien de noodwetgeving van kracht, die de lokale autoriteiten ruime bevoegdheden geeft arrestaties en detenties te verrichten, zonder rechterlijke tussenkomst.

UNAMID en andere bronnen berichten over willekeurige arrestatie en detentie van burgers in Darfur.

De arrestaties vonden ook plaats in ontheemdenkampen.

De meeste verdachten werden gearresteerd vanwege hun activisme, politieke affiliatie of vermeende banden met gewapende rebellen. In mei 2011 benoemde de minister van Justitie een aparte functionaris om beschuldigingen van onrechtmatige detentie in Darfur te onderzoeken.

Deze functionaris heeft slechts enkele, weinig omstreden, zaken opgepakt. Ook in Zuid-Kordofan en Blue Nile waren er berichten van willekeurige arrestatie en detentie van burgers, met name leden van de Nuba, vanwege vermeende banden met de SPLM/Noord.

=>Hoewel de interim-grondwet mishandeling en foltering verbiedt, maakten het leger, de politie en de nationale veiligheidsdienst zich schuldig aan geweld, inclusief marteling en andere vormen van onmenselijke behandeling of bestraffing. Ook in de conflictgebieden maakten de strijdende partijen zich schuldig aan mishandeling en foltering.

We kunnen concluderen dat Extreme armoede blijft kenmerkend voor de situatie in Darfur. Ongeveer 40% van de bevolking van Darfur is afhankelijk van humanitaire hulpverlening. Naar schatting 1,4 tot 1,7 miljoen inwoners verblijft in ontheemdenkampen. De overige ontheemden verblijven bij lokale gemeenschappen. In de ontheemdenkampen in Darfur is sprake van een verslechterende humanitaire situatie. Ook zijn er in ontheemdenkampen geregeld geweldsincidenten. Verschillende ontheemdenkampen worden door de Sudanese regering beschouwd als broeinest van de rebellenbewegingen. De afgelopen jaren heeft de Sudanese regering verschillende ontheemdenkampen

gesloten en ontheemden geherhuisvest dan wel gestimuleerd naar hun oorspronkelijke woongebied terug te keren.

Sinds eind 2012 worden personen afkomstig uit de perifere gebieden (waaronder Darfurezen) echter steeds vaker willekeurig opgepakt louter op grond van hun etnische afkomst.

In de verslagperiode leidde geweld tot nieuwe ontheemding in grote delen van Darfur. In 2012 raakten naar schatting 100.000 inwoners van Darfur (veelal tijdelijk) ontheemd als gevolg van gevechten tussen het Sudanese leger en Darfurese rebellengroepen alsmede door tribale gevechten. In de eerste zes maanden van 2013 raakten ongeveer 300.000 inwoners ontheemd met name als gevolg van tribale gevechten in Centraal-, Noord-, en Zuid-Darfur.

Gezien verzoeker afkomstig is uit Darfur en verwerende partij total geen rekening houdt met bovenaangehaalde elementen, kunnen we besluiten dat er een schending:

- Schending van artikel 3 EVRM
- Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)
- Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet)
- Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel"

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofdte van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker stelt dat er tijdens het gehoor “een groot aantal misverstanden” genoteerd werden omdat de tolk Arabisch naar het Frans vertaalde en de *protection officer* volgens verzoeker de Franse taal onvoldoende beheerst, laat verzoeker evenwel na *in concreto* te duiden waar en/of wanneer er doorheen het gehoor misverstanden zouden ontstaan omwille van het feit dat de tolk Arabisch naar het Frans vertaalde tijdens het gehoor. Dit klemte des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift integraal het feitenrelaas herneemt zoals dit in de bestreden beslissing wordt weergegeven; er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat, aangezien dit feitenrelaas volgens verzoeker correct is, de *protection officer* de Franse vertaling van de tolk juist begrepen heeft en op een correcte manier in het Nederlands heeft weergegeven.

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de tolk in een asielaanvraag die aan de Nederlandse taalrol werd toegewezen, enkel naar het Nederlands kan vertalen. Waar verzoeker aanvoert dat de *protection officer* een opmerking van zijn raadvrouw onvolledig heeft genoteerd in het gehoorverslag, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen eveneens terecht op dat het niet volstaat om eenvoudigweg op te werpen dat hetgeen is weergegeven in het gehoorverslag niet zou overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing te wijten zouden zijn aan vertaal- of communicatieproblemen omwille van het feit dat de tolk tijdens het gehoor op het CGVS naar het Frans vertaalde.

Waar verzoeker verwijst naar rapporten over de veiligheidssituatie in Darfur, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker volledig voorbij gaat aan het feit dat in de bestreden beslissing op pertinente en uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn hele leven in Darfur gewoond heeft. De verwijzing naar rapporten over de veiligheidssituatie in Darfur is dan ook niet relevant.

Waar verzoeker stelt dat hij verschillende dorpen noemde, aangaf waar hij naar de markt ging en dat zijn stam in conflict was met de Rhezegat, alsook dat de ouders van Beni Halba waren, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder totaal geen rekening hield met het door verzoeker neergelegde nationaliteits- en residentieattest. Beide attesten werden immers weldegelijk in de bestreden beslissing besproken.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker slechts verwijst naar algemene rapporten over de situatie in Soedan zonder evenwel *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Een verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van de asielzoeker of op niet op concrete wijze de motieven trachten te weerleggen, is niet voldoende. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Aangezien de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, en mede gelet op het voorgaande, worden deze motieven door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS